

ΤΟ ΑΞΤΥ

ΕΤΟΣ Γ'

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘ. 145

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 3 ΙΟΥΛΙΟΥ 1888

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

Ὁ πύργος τοῦ Ἐίφφελ.

Η Λ Ι Ο Σ !

Διοικρούμεν κειρούς έκτάκτους και επικινδύνους. Τό έφετεινόν θέρος μάς επεφύλασεν έκπλήξεις δυσαρéstους. 'Ο Μάϊος υπήρξεν άποτρόπαιος με τὰ έκτακτα συμβάντα του' έτοθήσαμεν όλοι να παρέλθη ταχέως και επί τέλους παρήλθεν. 'Αλλ' ήλθεν ό 'Ιούλιος με τήν φρικώδη θερμοκρασίαν του και γενικός άκούεται θρήνος και κοπετός. Τί βίος άφόρητος! Τώρα έννοώ τόν περίφημον του ποιη- του στίχον, μεταβεβλημένον αναλόγως προς τὰς περι- στάσεις :

Δέν εἶν' ό βίος Μάϊος, 'Ιούλιος δέν εἶνε !

**

Τί καύσων άνυπόφορος ! τί θερμοκρασίαι κκμίνου ! Καί- ουν όλα ώς να ήσαν πυρακτωμένα, οι τοίχοι, τὰ πεζο- δρόμια, αἱ τράπεζαι, αἱ ἔδραι, όλα τ' άντικείμενα. Νο- μίζεις, ότι κατεῖς επί άνθράκων, ότι άναπαύεσαι επί έσχά- ρας, ώς ό άγιος Λαυρέντιος, ότι άναπνέεις άτμόν. 'Όλα τ' άντικείμενα φλέγουσι. Κατά τύχην επίθεις τήν χεῖρά μου επί βιβλίου κειμένου επί τῆς τραπέζης, τήν άπέσυρα έν τῷ άμα, άφήςας κρυγνήν οδύνης' ήτο έν δρᾶμα του κ. 'Αντωνιάδου. Καί αυτό έπίσης ήτο φλογορόν !

**

Τί άπίστευτα πράγματα !

**

'Ο ήλιασμός ! φοβερὸν και άγνωστον τέως πάθημα. 'Η Λιακάδα, ή θελκτική, ή εύάρεστος Λιακάδα του χειμῶνος μεταβλήθη τώρα τό θέρος εις άγριον ήλιασμόν. 'Αλλοίμονον εις τόν τολμῶντα να έκτεθῆ εις τὰς φλογεράς ακτί- νας του ήλιου καθ' οδόν πίπτει εύθύς κεραυνόπληκτος.

— Δέν πρέπει να εξέρχεται κανεις τήν ήμέραν, ἔλεγα προς τόν φίλον μου, έλλογιμώτατον Μυριανθούσην.

— Ούτε τήν ήμέραν, ούτε τήν νύκτα, μοι άπήντησε μετά πεποιθήσεως.

— Διατί και τήν νύκτα ;

— 'Αφοῦ τὰ ούράνια σώματα ήρχισαν να επιδρῶσι τό- σον επιβλαβῶς εις τὰ επίγεια σώματά μας, αν εξέλιθης τήν ήμέραν θα πάθης από ήλιασμόν, αν εξέλιθης τήν νύκτα θα πάθης από... σεληνιασμόν !

**

Τάκ ! τάκ ! τάκ !

Κτυποῦν τήν θύραν μου.

— Ποῖος εἶνε ;

— 'Εγώ, ό 'Ηλιάς !...

'Ο 'Ηλιάς !... 'Υψιστε Θεέ !... μία από τὰς φοβερωτέ- ρας λίμας τῶν 'Αθηνῶν.

— 'Ηλία, φίλε μου !... έν ονόματι τῆς φιλανθρωπίας, άπομακρύνσου !

— Διατί ; τί έπαθες ;

— Δέν έπαθα τίποτε άκόμη, εύτυχῶς, άλλ' αν εισέλ- θης, θα πάθω βεβαίως από ήλιασμόν !

**

— 'Αφεντικό, θέλεις τήν 'Ακρόπολιν ;

— Τί έχει ;

— 'Εχει μίαν εισαγωγήν του Φλογαίτη.

— Του Φλογαίτη !... 'Αθλιε !... φύγε άπ' εδῶ άμέσως ! Και εις τό εξῆς πρόσεξε να μή μου ζαναφέρης ούτε τήν 'Εστία... εκτός αν έχη κανένα ποίημα του Δροσίτη.

**

Μά τί μωρός εκείνος ό Πετράρχης ! τί μωρός ! τί πα- χύδερμος ! Πῶς ήτο δυνατόν άνθρωπος να άγαπήση επί τοσοῦτον και να εξυμνήση τήν... Λαύραν !

**

'Εξ εύπλαγχνίαις σῆς δίδω μίαν φιλολογικὴν συμβου- λήν. Βλέπω να γίνηται κατ' αὐτὰς τὰς ήμέρας πολὺς λόγος περί του πρίγκιπος Σάξ Μάϊνιγγεν και τῆς μετα- φράσεως του Φιδάκου παρ' αὐτοῦ εις τήν νεοελληνικήν.

Προσέχετε δι' όνομα Θεοῦ ! ό πολὺς ένθουσιασμός κατὰ τὰς ήμέρας ταύτας ήμπορεῖ να σῆς επιφέρῃ Σάξ- Μαϊ- νιγγίαιδα.

**

Οὐδαμοῦ σκιά, οὐδαμοῦ αὖρα, οὐδαμοῦ ρεύμα άέρος ! Πῶς ζηλεύω τόν γείτονά μου ! Δέν εἶνε νέος, δέν εἶνε εύειδής δέν εἶνε πλούσιος. Εἶνε γηραλέος τις άπόστρατος άνθυπομοίραρχος έχει σύνταξιν 46. 75 δρ. τόν μῆνα. Ναί' άλλὰ τουλάχιστον αὐτός έχει ρευματισμούς.

**

Εἶνε άπελπιστικὸν να τό συλλογίζωμαι ! Να αισθάνομαι πόσην ζέστην ἐγώ, οστις ἐν νεότητός μου εὐρίσκομαι διαρκῶς εκτεθειμένος εις τὸ ρεῖμα τῆς ζωῆς μου !

**

— 'Εχεις ένν τηλεγράφημα, κύριε !
— 'Από ποῦ ;
— 'Από τόν Πύργον τῆς 'Ηλείας...
— Πάρ' το και φύγε γρήγορα !

**

Παρέστην χθὲς εις οίκογενειακὴν σκηνὴν δραματικῶ- τάτην.

Εἰς δικηγόρος ήθελε να εξέλιθῃ διὰ τὰς υποθέσεις του' ή νεορά του σύζυγος κατῆλθε μέχρι τῆς κάτω θύρας, καταβάλλουσα πᾶσαν προσπάθειαν να τόν έμποδίση, ώς να επρόκειτο να μεταβῆ εις τόν πόλεμον.

— 'Αλλά, φιλότατη μου, εἶνε ανάγκη να εξέλιθω, έχω τὰς υποθέσεις τῶν πελατῶν μου !...

— 'Ορκίσθητε τουλάχιστον, εἶπεν ή σύζυγος δακρυρ- ρουῖσα, ότι δέν θα υπάγης ούτε εις τό Πρωτοδικαίον, ούτε εις τό 'Εφετεῖον.

— 'Αλλά ποῦ ;

— Μόνον εις τόν 'Αρειον Πάγον !

**

Τετέλεσται !
'Εγώ ώς δημότης και εκλογεὺς 'Αθηνῶν ἔλαβον τήν άπόφασίν μου, τήν όποιαν πάντες οι έχέφρονες πρέπει να συμμερισθῶσιν. 'Αφοῦ εἶνε πεπρωμένον να πάσχη ή πόλις μας από τοιαύτην λειψυδρίαν και από τοιοῦτον καύσωνα, ἐγώ εις τό εξῆς θα ψηφίζω ώς δήμαρχον μόνον τόν κ.

Φρεαρίτην και ώς βουλευτήν μόνον τόν κ. Δρόσον.

**

'Αγ ! αὐτοί οι οικοδεσπότες ! 'Ιδοῦ πιστόν άντίγραφον ενός διαλόγου μεταξύ ενός εξ αὐτῶν και του ένοικια- στοῦ του.

— Κύρ Νικόλα, θα σου αφήσω τό σπίτι.

— Δια ποῖον λόγον ;

— Εἶνε άνυπόφορον' τό κτυπᾶ ὅλην τήν ήμέραν ό ή- λιος.

— 'Απατάσαι' τό σπίτι μου ἴσα ἴσα εἶνε εξησφαλι- σμένον από τόν 'Ηλιον.

Και ό οικοδεσπότης ἐδείκνυεν άγερώχως τήν επί του οἴκου του μεταλλίνην πλάκα τῆς ασφαλιστικῆς 'Εταιρίας ό 'Η.Ι.Ι.Ι.

**

Πρός γνῶσιν και συμμόρφωσιν τῶν άναγνωστῶν μου. Μετέβην εις τόν συμπατριώτην μου κύρ Σταμάτην παντοπώλην και τραπεζίτην μου έν ήμέραις χαλεπαῖς.

— Κύρ Σταμάτη, έχω ανάγκην από πενήντα δραχ- μάς' δάνεισέ μου τας, σὲ παρακαλῶ θερμῶς...

'Ο παντοπώλης ὀλοπόρφυρος, καθιδρῶς με ὄψιν άποπλη- κτικὴν ἔριψεν ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα θηριῶδες.

— Καί έχεις τήν τόλμην, μοῦ άπήντησε, να με παρα- καλῆς θερμῶς, ἐνῶ τό θερμόμετρον δεικνύει 40 βαθμούς υπό σκιάν ;... Κάμε μου τήν χάριν να με ξεφορτωθῆς !...

**

Μία ιστορικὴ άνάμνησις.

'Αν ἐξῆ τῶρα ό Ξέρξης, οι 'Ελληνες ήδυνάμεθα να τόν μυκτηρίζωμεν και να τόν προκαλῶμεν άτιμωρηταί. 'Ο μέ- γας βασιλεὺς κατ' οὐδένα τρόπον δέν θα ήδύνατο να δι- ἔλθῃ κατ' αὐτήν τήν εποχὴν τὰς Θερμοπύλας.

**

Καί οι ὄροι τῆς ποιήσεως και αἱ ποιητικαὶ μεταφοραὶ πρέπει εις τό εξῆς να τροποποιηθῶσιν άνκλόγως προς τήν επελθοῦσαν κλιματολογικὴν καύτην άνατροπήν.

Λέγουσιν συνήθως και γράφουσι επί παραδείγματι «πα- γερός ώς άγαλμα.»

'Υπόσχομαι πέντε παγωτὰ εις εκείνον, οστις θα έχῃ τό θάρρος να υπάγῃ να εναγκαλισθῆ τό πρό τῆς 'Ακκδη- μίαις άγαλμα του Σωκράτους έν ὄρα μεσημβρίας.

**

'Ω 'Ηλιε ! ὦ Φοῖβε, 'Απολλων, Σμινθεῦ ! οι προπάτο- ρές μας σὲ απέθεώσαν και σύ εις άντάλλαγμα θέλεις να μάς ξεθεώσης ;

'Ω 'Ηλιε ! Τώρα έννοῶ διατί ό Θεάνθρωπος κρεμάμε- μενος από του σταυροῦ του ἐξερῶνει τό άκατάληπτον εκείνο 'Η.Ι.Ι. 'Η.Ι.Ι.

Κατὰ τήν ήμέραν τῆς σταυρώσεως βεβαίως θα επεκρά- τει ή σημερινὴ θερμοκρασία τῶν 'Αθηνῶν !

**

Ἄββαυόμ

ΚΑΪΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Γλυκύτερο άπ' τόν ξρωτα και πειθ' μεθυστικό
Κι' άπ' τό κρασί άκόμα,
Χαῖρε νερό χλιαρό, νερό θροιστικό,
Γλυστράς μείσ' ἔς τήν καρδιά άπ' τό στόμα !

'Εσὺ εἶσ' ό μόνος μου καὺμός, νερό· κι' άπ' τό ξανθὸ
Του 'Υμητοῦ μας μέλι
Πλέον συχνὰ όνειρεύομαι και πειθ' θερμά ποθῶ
Λίγο νεράκι άπ' τήν Πεντέλη.

'Αγ ! να γινόταν πέλαγος από γλυκό νερό
Κάθε στεριά εδῶ πέρα,
Και μείσ' ἔς αὐτό τό πέλαγος, 'σάν πάπια, ένα καιρό
Να κολυμπῶ νύχτα και μέρα.

'Αγ ! ἄχ ! και ν' άνοιγ' ἔξαφνα άστέραιτη πηγή,
Νερό κρυσταλλωμένο,
Και πάντα ἐγὼ άποκάτω τῆς, 'σά' να εἶμαι κόσμος, Γι, Νὰ πῶ και να μή χορταίνω.

Βαρέθηκα και τῆ ζωῆ, συχάθηκα κ' ἐγὼ
Κάθε σοφὸ και κροῖτο...
'Ας εἶχα δύο σακχιαῖς γλυκὸ νερό για να πινω, ἄν δέν όρέγομαι να ζήσω !

Κι' αν τώρα δέν χορταίνεται, κι' αν τώρα λατρευτὸ
Τό τραγουδῶ, και τόσο
Καὺμὸ μείσα ἔς τὰ σπλάγχνα μου ξανοίγει, κι' αν γι' αὐτό
Κοντεῦ' ὀμίε ! να παλαδώσω,

Τὸ Καλοκαῖρι ἄς ὀψεται ποῦ έχει καταντήση
Φοῦρο τῆ γῆ τῆς 'Αθηνᾶς.
Πρὸ πάντων δὲ ἄς ὀψεται ἔς άνατολὴ και δύσι
'Ο κύριος Φιλιμουῖς :

Ἄββαυόμ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΕΪΦΦΕΛ

Παρέχομεν έν τῇ πρώτῃ σελίδι τήν εἰκόνα του άνεγειρομένου έν Παρισίαις εις τόν χώρον τῆς Παγκοσμίου 'Εκθέσεως πύργου, και του διασῆμου ἀρ- χιτέκτονος αὐτοῦ Γουσταῦου 'Εἴφφελ. 'Ο Πύργος οὗτος συνίσταται ἐκ σιδήρου και δύναται να θεωρηθῆ ως μεγαλοῦργημα τῆς νεωτέρας οἰκοδομ- κῆς. Τὸ ὕψος του εἶνε ἀληθῶς τεράστιον και ὑπέρτερον πάντων τῶν παρ- χόντων ἀρχαίων και νεωτέρων κτιρίων, τῶν ἐπίσης ἀπεικονιζομένων παρα- πλεύρως. Οὕτως, ἐνῶ τό ὕψος τῆς μεγάλης πυραμίδος εἶνε 146 μέτρα, του Καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Κολωνίας 159, του τῆς Ρουένης 150 και του 'Αγίου Πέτρου τῆς Ρώμης 132, του πύργου τούτου τό ὕψος εἶνε 300 μέτρα. 'Ο ἀρχιτέκτων Γουσταῦος 'Εἴφφελ ἐγεννήθη έν Διζόν τῷ 1832, ἐξῆλθε δὲ τῆς Κεντρικῆς Σχολῆς τῶν Τεχνῶν τῷ 1855.

Ζ Ε Σ Τ Η

'Σὰν καζάνι βράζ' ἡ γῆ
'μέρα, νύκτα, βράδυ, ἀγῆ,
καὶ 'στοῦ ἡλίου τὴν καψίλα
κατ' ἡ πέτραις καὶ τὰ ἔβλα.

Πέφτε' ἡ φλόγα καὶ θαρρῶ
πῶς θὰ σβύσῃ 'στὸ νερὸ
ἀλλ' ἀπὲρ ἐκεῖ τὰ σβόνῃ
τὸ νερὸ μὲ λύσσα πίνει.

Κ' ἔτσι μέσ' 'στὰ συγκαλὰ
λύδουρ λυδουρ τὰ μυαλά·
ὄλοι κρύθουτ' ἰδρωμένοι
καὶ 'στὴ ζέστη ἀπελπισμένοι.

'Α! καλόνεχα παιδιὰ
ἐγὼ ἔχω 'στὴν καρδιά
τέτοιο φλογερὸ καμίνι
ποῦ 'μπροστά του ὁ ἥλιος σβύνει.

Γουέριετ

ΤΟ ΕΚ ΜΑΓΟΥΛΑΣ ΑΝΑΓΛΥΦΟΝ

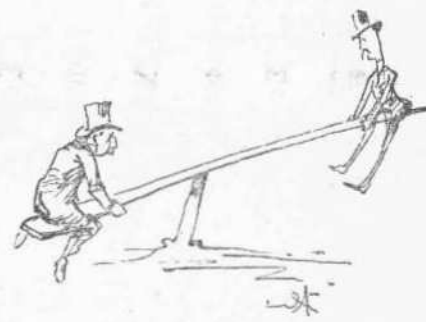
Τὸ ἱστορικώτατον τοῦτο μνημεῖον εὔρε θείον ἐν τῇ τετάρτῃ τοῦ «Ἀστεος» σελίδι, κατ' εὐθὺν λόγον τῆς ἐν τῇ τετάρτῃ τοῦ Μουσειου αἰθοῦθι τοποθετησεως αὐτοῦ. Τὸ μνημεῖον εἶνε διδασκικώτατον: Ἐὰν δὲ σκοπὸς τῶν Μουσειῶν εἶνε κυρίως ἡ διδασκαλία... ὁποῖον μνημεῖον δυνατὸν νὰ εἶνε διδασκικώτερον τούτου, τοῦ ὁποῖου ὁ ποιητῆς, καίπερ ἐπιτρόφου, κατώρθωσεν ὁμοῦς νὰ εἰσπατήσῃ ἐξ ὀφθαλμοῦ καὶ μάλιστα διοπρροφόρου; Ἰσπερ ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ περιττοὶ ὀφθαλμοὶ δὲν εἶνε πάντοτε καὶ περιττοί, ὅσον πολλὰκις οἱ ἄρτιοι.

Ἡ ἱστορία ὁμοῦς τοῦ μνημείου τούτου εἶνε περιεργωτάτη, δι' ὃ καὶ μεταδίδομεν ταύτην εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Ἀστεος» ὅπως ἔχει χωρὶς νὰ μεταβάλλωμεν οὐδὲ τὴν ὀξείαν τῆς ἀληθείας.

Κύκλωψ τις εἶνε ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Τὸ νεογνὸν ἄμα τῇ γεννήσει αὐτοῦ παρεδόθη εἰς Φράγκον τινὰ, ὃ δὲ Φράγκος τὸ παρέδωκεν εἰς Παπᾶν τινὰ, ἡ ξυνορὶς δὲ Φραγκο-παπᾶ ἀνέλαθε, χωρὶς νὰ ἀναβάλῃ, τὴν βάπτισιν! Ἐτελέσθη δὲ ἐν Μαγούλα καὶ τὸ ἔλαιον ἔρρευσε ἀφθονόν... Ὁ Παπᾶς ὁμοῦς πρὸς συμ-πλήρωσιν τοῦ βαπτίσματος ἐζήτηε ἀνάδοχον, εὔρε δὲ οὐχ ἰ μετὰ κόπου Ἰπερδύρειον τινὰ πεζοποροῦντα τὴν ἱερὰν ὁδόν.— Τὸν ὠδήγησαν εἰς Μαγούλαν, ὅπου ἐξετελέσθη ὄντως μυστήριον ἀκατάληπτον. Ἐκ τῆς κολυμβήθρας ἐξῆλθε τὸ ἄμορφον βρέφος ἀφῆνης κατὰ δύο ἡμισυ χιλιετηρίδας πρεσβύτερον!!

Πληροφρηθέντες «οἱ ἀρμόδιοι» τὸ φοβερὸν γεγονός ἐσπευσαν νύκτωρ εἰς κατάσχεσιν τοῦ ἀφῆνης, σὺν τῷ χρίσματι, γεγραγκότος βρέφους, ὅπερ «θὰ ἐκόσμηι τὸ Μουσεῖον!». Ἀλλὰ μαθὼν τοῦτο ὁ Κύκλωψ ἐσπευσεν εἰς ἀπελευθέρωσιν τοῦ τέκνου του, διαμαρτυρούμενος, κλαίων μόνον ὄσ, διὰ τὴν ἀδικίαν τῶν ἀρμόδιων, οἵτινες ἠπίστουσαν αὐτῷ, τὴν παραγωγικὴν αὐτοῦ δύναμιν οὕτως διαμφοσθητούντες. Ἐπεκαλέσθη δὲ τῶν Ἀθανάτων ἕνα ὅστις σπεύσας διὰ τοῦ φωτεινοῦ αὐτοῦ ἄρματος διέλυσε τὰ σκότη καὶ ἀπέδωκεν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τὸν δέσμιον δαίμονα, ὅστις ἔχρανδάκασσε τρεῖς ἀρχαιολόγους καὶ ἀνήλωσεν ἕνα, νέον τοῦτον, τὸν Λυγκία τῆς 26ς: Ἰουνίου.

Βαλέριος

ΤΗΣ ΚΑΨΑΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Μ' αὐτὴ τὴ λαύρα, ποῦ 'μπορεῖ τὴ θάλασσα ν' ἀνάψῃ,
ποῦ θάβγαζε κλωσσοπούλα στὸν ἄμμο τοῦ Φαλήρου,
ποῦ καὶ χιονόπλαστὴ καρδιά 'μπορεῖ νὰ λαυροκάψῃ,
μὴν ὀμιλῆτε παντελῶς μετ' ὕφους διαπύρου!..

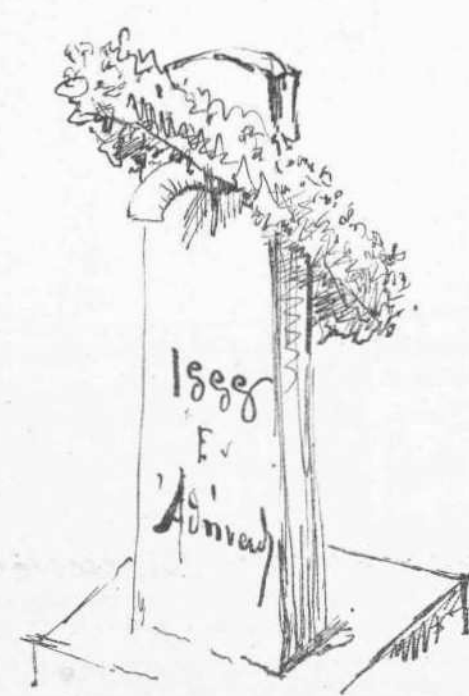
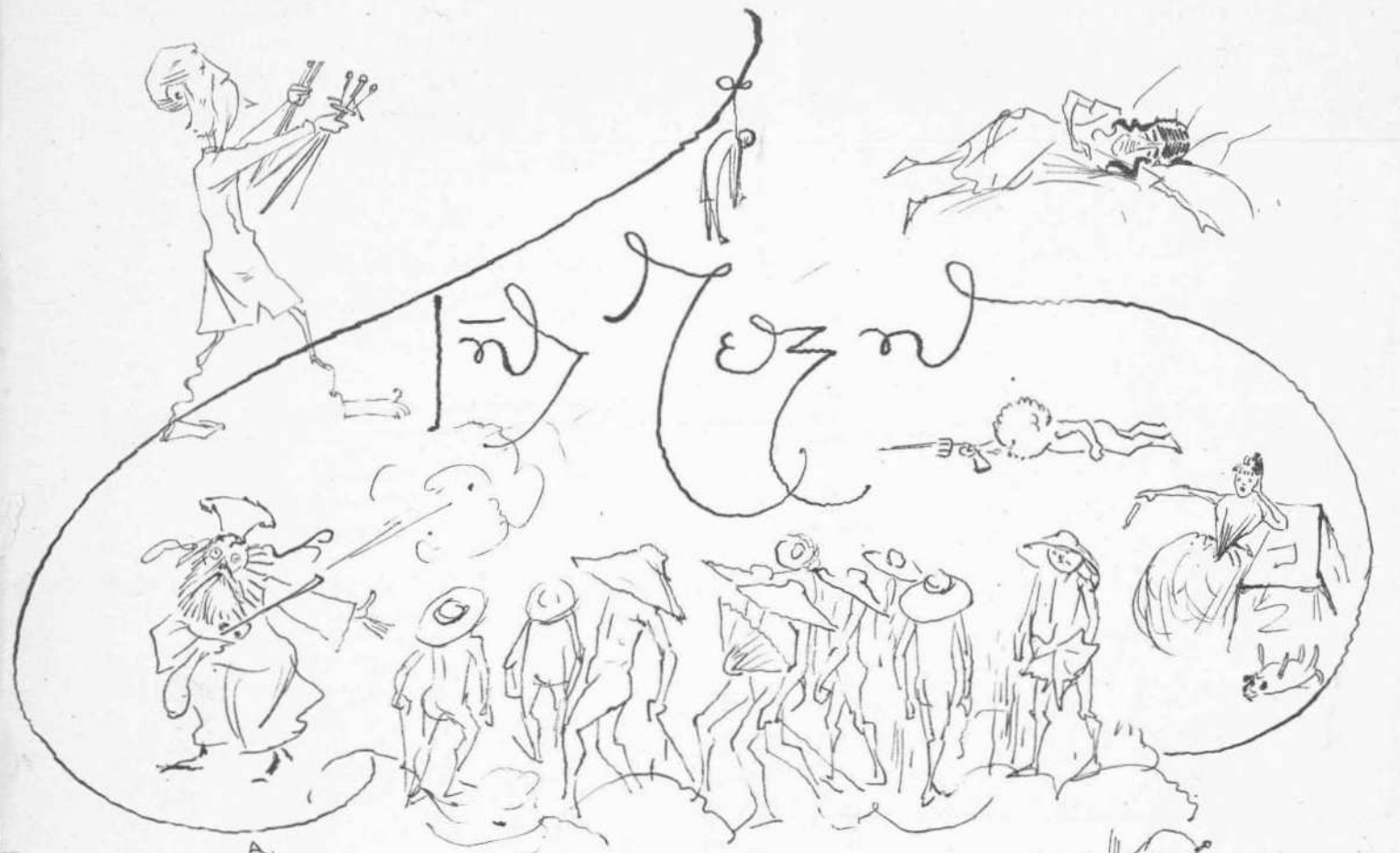
ΜΙΑ ΣΚΕΨΙΣ

Τέτοια τοῦ κόσμου πάντοτε, καὶ κάτασπρα καὶ μαῦρα,
τύχαι μ' ὀλόχρυσά φτερά, ἀλλὰ καὶ μαῦραι μοῖραι!..
Τὴ γῆ νὰ καίῃ συνεχῶς ἡ αἰγυπτιᾶ λαύρα,
καὶ εἰς τὸν Ἄρη, κύριε, νὰ γίνωνται πλημμύραι!..

ΟΛΙΓΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Φωτιά, γυναῖκα καὶ νερὸ, εἶνε κακά, ὡς λέγουσιν τρία...
φωτιά! ἡ κάψα μ' ἔκαμε τῆς Μιχαλοῦς νὰ χρεωστῶ,
γυναῖκα! ἔχω πεθερά, ποῦ μοιάζει: λείαινα ἄγρια,
νερὸ μονάχα μούλειψε... αἱ! ἄς δοξάσω τὸ Χριστό!

Ἐνας

Ὁ περὶ τὴν τῆς τοῦ Ἄθως
ἀνωδοξὸς ποῖμα κερραῖος
αὐτὸν εἰς τὴν ἀστυ...

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Τὸ κυριεῦον ζήτημα εἶνε ἡ ζέστη. Ὅπου καὶ ἂν στραφῇ τις δὲν ἀκούει παρὰ διὰ τὸν ἀφόρητον καύσωνα καὶ τὰ θύματα τοῦ μεταξὺ τῶν ὑποίων κατατάσσονται καὶ οἱ τέττιγες. Ἡ θνησιμότης αὐξάνει ἀναλόγως πρὸς μεγίστην χάρην τῶν φερετροποιῶν καὶ τὸ θερμομέτρον ἀναβαίνει ὡς αἱ μετοχὴ τοῦ Λαυρείου. Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν θερμοκρασίαν ὁ Πολιτικὸς Σύλλογος καταβαίνει ἀπὸ τὸ ἀνωγειὸν τοῦ κ. Νοταρᾶ εἰς τινὰ ἰσόγειον οἰκίαν.

✱

Τὸ τοιοῦτον ἐθεωρήθη ὑπὸ τινῶν ὡς μέτρον οικονομικόν, πολὺ ἐσφαλμένως. Γίνεται διότι ἤδη ἐξησφάλισε τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ κοινωνικῇ τάξει, τῶρα θὰ ἐπιδιώξῃ ὀπαδοὺς καὶ εἰς τὰ κατώτερα στρώματα.

✱

Ἐπίσης ἀντιθέτως πρὸς τὴν ζέστην βαίνει καὶ ἡ φερόνυμος ἐφημερίς τοῦ Πολιτικοῦ Συλλόγου. Ἀντὶ νὰ διασταλῇ ἔνεκα τῆς μεγάλης θερμοκρασίας τὸ ἄνωκτιον μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἀκρίσεως ἤρχισε νὰ σιωπᾷ.

✱

Ἐν τούτοις μὲ ὄλον αὐτῶν τὸν καύσωνα ἐξοκολουθεῖ ἡ λειψυδρία καὶ θὰ ἐξοκολουθεῖ ἀτυχῶς ἔνεκα παλαιῶν ἀμαρτιῶν. Προχθὲς ἐν τῇ πυρκαϊᾷ παρὰ τὴν Ἄγορὰν κατεφάνη σπουδαίως ἡ ἔλλειψις τοῦ ὕδατος, ἐν δὲ τῇ Λεβαδείᾳ συνεκρητήθη τρίωρος μάχη δι' ὀλίγον ὕδωρ.

— Φωντάσου, λέγει ὁ κ. Μυριανθούσης, μανθάνων πάντα ταῦτα, τί κακὸ θὰ ἐγένετο καὶ πόσο λιγώτερον νερὸ θὰ ἦτο ἐὰν καὶ σήμερον εἴχαμε τὰς κλειψυδρίας.

✱

Ἐπόμενον ἦτο νὰ ἀκουσθῶσι καὶ κρούσματα πυρπολήσεως δασῶν ἡμεῖς μάλιστα τὰ περιεμέναμεν πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Ὅ,τι μὲς ἐφάνη παράδοξον εἶνε ἡ πρῆξις τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις διέταξε τὸν ὑπομοίραρχον κ. Ταμπούριλου, ἵνα συλλάβῃ τοὺς πυρπολήσαντας τὸ κατὰ τὴν θέσιν Κουλοχέρι δάσος. Μὰ πρὸς Θεοῦ! διὰ κωφούς ἐξέλαβε τοὺς δράστὰς τοῦ ἐγκλήματος; Πῶς θὰ τοὺς συλλάβῃ ὁ κ. Ταμπούριλος, ἀφοῦ θὰ τὸν ἀκούωσιν ἀπὸ μίαν ὄραν μακρὰν ἐρχόμενον. Ἡμεῖς νομίζομεν, ὅτι ὄλα αὐτὰ τὰ διατάσσει ἡ Κυβέρνησις διὰ νὰ κἀνῃ θέρμερον.

✱

Διάλογος διὰ τὸ δάσος Κουλοχέρι.
— Καὶ θὰ εἶγινε βέβαια μεγάλη ζημία ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν.
— Μὰ γιατί δὲν τὸν ἐπικανν, τὸν κκαυρῶν!
— Πῶς νὰ τὸν πιάσουν, ἀφοῦ ἦτο εἰς τὸ κεντρί.

✱

Προκειμένου περὶ πυρκαϊῶν δὲν θεωροῦμεν ἄσκοπον ν' ἀναγράψωμεν ἐνταῦθα καὶ τὴν σκέψιν ἀνωτέρου οικονομικοῦ ὑπάλληλου βλέποντος τὸν ἀναθρώσκοντα καπνὸν εἰς τὴν παρὰ τὴν Ἄγορὰν πυρκαϊάν.

— Ἄν ἐφορολογεῖτο αὐτὸς ὅλος ὁ καπνὸς ἀφαικτικῶς θὰ εἴχαμεν, ὄχι μόνον ἰσοζύγιον, ἀλλὰ καὶ περίσσευμα.

✱

Καὶ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς καταστροφῆς εἶνε ὁ αἰνοπάλης Λύκος ἐντὸς τοῦ καταστήματος τοῦ ὑπρίου ἐξερχομένη τὸ πῦρ. Ὡστε δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ὄλους τοὺς κκ-

καταστρέφεντες ἐκεῖ καταστηματοῦχος τοὺς ἔφαγεν. . . ὁ λύκος.

✱

Ὁ κ. Τρικούπης ἐθεώρησε καθήκον νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεσσαλικὸν λαὸν ἀποτίων φόρον εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν τελευταίαν ἐπιτυχίαν τῆς πολιτικῆς τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ. Τοῦτο δὲν ἐνεθάρρυνε πολλὴ τοὺς ἐκεῖ κατοίκους καὶ ἡκούσθη μάλιστα λέγων εἰς Θεσσαλός:

— Πολὺ ἄνισος αὐτὴ ἡ φορολογία ἡμεῖς ἐξ αἰτίας τοῦ νὰ ἀποτινωμεν βαρυτάτους φόρους εἰς χρήματα καὶ αὐτὸς νὰ ἀποτίη φόρον. . . εὐγνωμοσύνης.

✱

Ἄν νομίζετε, ὅτι εἰς τὰ γυμνάσια, διότι ἔπαυσαν τὰ μαθήματα, δὲν δεικνύεται ἴσως ζωῆς, ἀπατάσθαι. Ἡ οἱ ἀπορριφθέντες μαθηταὶ δέρουσι τοὺς καθηγητὰς ἢ οὗτοι ξυλοκοποῦνται μεταξὺ τῶν. Τὰ ἑλληνοπρεπῆ αὐτὰ γυμνάσια τὰ βλέπει ὁ κ. Μανέτας;

✱

Ὁ σκληρὸς ἀπηνήθη πλέον τὴν Κηφισίαν καὶ κατέρχεται εἰς Φάληρον! Πρόκειται περὶ τοῦ κ. Δηλιγιάννη, ὅστις προχθὲς μάλιστα κπευρέθη καὶ εἰς τὸν Grand Mogol. Λέγεται, ὅτι ἔνεκα τούτου ὁ κ. Τρικούπης ὠργίσθη μεγάλως καὶ ἀπερῆσσε καὶ αὐτὸς νὰ μεταβῇ εἰς τὸ θέατρον Φαλήρου εὐθὺς ὡς δοθῇ ἡ Favorite.

✱

Ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς «Ὀμονοίας» κκθ' ἦν στιγμὴν ἀρχεται ἡ κκράστικος τῆς Βαθυλωνίας:

— Βγῆκε ὁ Λογιώτατος;
— Τῶρα!! τὴν ἄλλην Κυρικκὴν μὲ τρεῖς χιλιάδας ψήφους.
— !!!

Ἄστος

ΤΟ ΑΣΤΥ

ἀνεπιφυλάκτως στιγματίζει τὴν κατὰ τοῦ κ. Ἀριστείδου Ρούκη ἐπίθεσιν τοῦ κ. Παναγιώτου Γενναδίου. Ὁ κ. Π. Γενναδίου, υἱὸς γονέων ἐγκρίτων, ἐπιστήμων, κατέχων διακεκριμένην ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ θέσιν, προσηδέθη κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ὡς ὁ ἔσχατος τῶν μεθύσων τῶν τριῶν. Ἐὰν ἐτραυματίζεν ἐπικινδύνως ἢ ἐφόνευε διὰ τῆς σιδηρᾶς ράβδου τοῦ τὸν κ. Ρούκην ἤθελε κκαδικασθῆ ὡς κοινὸς δολοφόνος, ἀλλὰ καὶ ἤδη ἡ δικαιοσύνη δύναται καὶ ὀφείλει νὰ σωφρονίσῃ αὐτόν. Ἡ διαγωγή τοῦ κ. Π. Γενναδίου οὔτε πρόφρασιν κκν εἶχε. Συνεπιεῖα πρὸ μηνῶν λαθόντος χώρην δημοσιογραφικοῦ ἐπισημοῦ ὁ κ. Ρούκης εἶχε πέμψει τοὺς μάρτυράς του εἰς τὸν κ. Π. Γενναδίον. Ὁ κ. Π. Γενναδίου, ἐν τῷ δικαιοματικῷ του, ἠρνήθη τὴν διὰ τῶν ὄπλων ἱκανοποίησιν. Ἠδύνατο δὲ νὰ πράξῃ τοῦτο καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ οὐδεμίαν περαιτέρω ἐξήγησιν. Οὕτω δ' οὕτως τετελεσμένης τῆς ὑποθέσεως, ὁ κ. Π. Γενναδίου ἀπρόκλητος ἐπιτίθεται ἀγρίως δι' ὄργανου φονικοῦ κατὰ τοῦ δημοσιογραφικοῦ ἀντιπάλου του. Ἐὰν ἤδη ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ κοινωνία καὶ ἡ κυβέρνησις, ἥς εἶνε ἀνώτερος ὑπάλληλος ὁ κύριος οὗτος, δὲν τιμωρήσασιν τοιαύτην διαγωγὴν τότε ἐπικνερχόμεθα εἰς ἀγρίαν κοινωνικὴν κκατάστασιν, κκθ' ἦν δικαιούται ἕκαστος ν' αὐταδικῇ.

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΕΝ ΠΑΛΑΙΩΙ ΦΑΛΗΡΩΙ

Ἄδελφοί Χριστιανοί, ἂν τυραννησθε ἀπὸ τὸν καύσωνα, ἂν ἀσφυκτιᾶτε ἀπὸ τὸν λίθον, ἂν πάσχετε τὰ πάνθαινα ἀπὸ τὴν φρικιῶδη αὐτὴν θερμοκρασίαν, ἥτις ἐπικρατεῖ πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀκούσατε τὴν φιλάνθρωπον ταύτην συμβουλήν: μείνατε εἰς τοὺς οἴκους σας, ὑπομείνατε τὸν καύσωνα καὶ τὸν λίθον, πέσετε ἀναίσθητοι, πάθετε ἐξ ἡλιασμοῦ, ἀλλὰ μὴ τυχὸν ἐνδώσῃτε εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ μεταβῆτε χάριν ἀναψυχῆς εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον.

Ὅχι, ἀδελφοί! διότι ἐν τῇ ἀθωότητι σας ὑποθέτετε ἴσως, ὅτι ἐκεῖ εἰς τόσον μικρὸν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πρωτευούσης ὑπάρχει ἀσφάλεια ἔχετε τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ληστεία ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κίτσου καὶ τῶν Ἀρβανιταίων ἐξέλιπε ἀπὸ τῶν περιχώρων τῆς πρωτευούσης. Ἀλλὰ πόσον πλανᾶσθε, νήπιοι! Ἄγνοεῖτε ὅτι ἐκεῖ στρατοπεδεύουσιν οἱ ἀξιότιμοι Σταματογιάννης καὶ Μπουτρός.

Οἱ ἀξιότιμοι αὐτοὶ κύριοι εἶνε ξενοδόχοι, καθιδρυμένοι παρὰ τὴν ἀκτὴν, ἀμέσως μετὰ τὸ πενήκρον παράτημα τοῦ Ἐρωτά, τοῦ γνωστοῦ ἀρχαίου τῶν Ἀθηναίων οἰνοπώλου, ὅστις ἀπέκτανε τῆς εἰρημένης ξυνοριδος ἀποτελεῖ ἐντιμὸν ἀντίθεσιν οὐκ εἰς τὸν καλαίωρον, ὅστις ἐλκυσθεῖς ἐκ τῆς τοποθεσίας, πλησιάσῃ εἰς τὸ ἡμέρι των μολίς κκθήσῃ ἀνύποπτος καὶ ἀόρατος τὸν συλλαμβάνει καὶ τὸν καθιστᾷ ὑποχείριον ἢ ἀγρία αὐτῶν αἰσχροκέρδεια. Ἐκθήσῃ; ἢ πληρώσῃ ἀμέσως διὰ τὸ καθίσμα καὶ διὰ τὴν τράπεζαν ἔλαθε εἰς τὰς χεῖράς σου τὴν πετσέταν; ἢ πληρώσῃ καὶ δι' αὐτὴν ἡγγίσει τὴν παροψίδα; ἢ πληρώσῃ; μετεχειρίσῃς μηχανίον, ποτήριον; ἢ πληρώσῃ, ἢ πληρώσῃ, ἢ πληρώσῃ. Ἡ μήπως σοῦ ἐπῆλθε, δύσμοιρε, ἡ ἰδέα νὰ παραλάβῃς εἰς Ἀθηναίων ὄφον τι ἐπιπρόσθετον διὰ τὸ δεῖπνόν σου; ἢ ἀγριότης τοῦ κ. Σταματογιάννη μεταβάλλεται τότε εἰς ἀδυσώπητον θηριωδίαν. Εἰς οἰανδήποτε δαπάνην καὶ ἂν ἔχῃς τὴν γενναϊότητα νὰ ὑποβληθῇς, δὲν σώζεσαι. Οἱ ὄροι τοὺς ὁποίους τότε ἐπιβάλλει μὲ ἀνήκουστον εὐγένειαν ὁ κ. Σταματογιάννης εἶνε τοιοῦτοι, ὥστε δὲν ἔχεις ἄλλο τι νὰ πράξῃς εἰμὴ νὰ ριφθῇς εἰς τὸ χάϊνον ἔμπροσθέν σου πέλαγος. Ἡ ἀνεξήγητος μέχρι τοῦδε αὐτοκτονία τοῦ Χαραμὴ κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, αὐτὴν εἶχε τὴν ἀφορμὴν. Βεβαίως, ὅτι ὁ ἀτυχὴς πρὶν αὐτοκτονήσῃ, ἐκθήσῃ νὰ φάγῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ ἀξιότιμου κ. Σταματογιάννη.

Διὸ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἕως ὅτου ἡ Εἰσαγγελία, ἡ Μοιραρχία, τὸ Ἴκτροσυνέδριον, ἢ Ἐρὰ Σύνοδος, οἰκδηποτε τέλος ἀρχὴ τοῦ Κράτους ἀποφασίσῃ νὰ προστατεύσῃ ἀποτελεσματικῶς τὴν ἀσφάλειαν τῶν πολιτῶν, λάθετέ το σεῖς ὑπὸ σημείωσιν καὶ ἂν ἡ κκκή σας τύχη σῆς φέρῃ πρὸς τὴν ἀκτὴν τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, φροντίσατε ν' ἀπομακρυνθῆτε τοῦλάχιστον 200 μέτρα ἀπὸ τὸ μέρος, ἐνθα φωλεύει ὁ κ. Σταματογιάννης. Τὴν συμβουλήν ταύτην σας δίδει ἐκ κκθῆκοντος φιλάνθρωπιας, ἀτε πθῶν αὐτοπροσώπως.

Μαῦρος Τάτος

KIBOTION

ΦΟΥΛΙ

Τὸ ἔρεα, ἀγάπη μου γλυκεῖά,
ἢ μοῖρα πῶς μ' ἐφθόνη,
καὶ ὅταν γίνεταί κακία
πῶς τὴν καρδιά πληγώνει,
ἀλλὰ ποτὲ δὲν πίστευα
ἐγὼ νὰ ζῶ 'ς τὴ γῆ
καὶ ν' ἀνατελῇ, Φοῦλι μου,
μὲ δίχως σὲ αὐγή,
μὲ δίχως σὲ αὐγή.

Ὅταν φιλοῦσα χωριστῇ
'ς τὴν ἀγκαλιὰ πού σ' εἶχα
τὴν κῆθε μιά μεταξωτῇ
τοῦ κεφαλοῦ σου τρίχα
καὶ ὅταν ψιθυρίζανε
'ς τ' αὐτὴ μου μυστικὰ
τὰ κορλλιένια χεῖλῃ σου
τὰ λόγια τὰ γλυκὰ (bis)

κ' ἐσκόρπιξα μὲ τὰ φίλῃ
τοῦ στήθους μου τὴ λαύρα
'ς τὴ μαρμαρένιά σου ἀγκαλιὰ,
'ς τὰ μάτια σου τὰ μαύρα....
ἄχ Φοῦλι μου! ποῖς ἤξερε
ἢ τὴν τύχη μου ἢ σκληρὰ
πῶς γρήγορα θὰ μ' ἔσπριζε
καὶ Φοῦλι καὶ χαρὰ. (bis)

Ἄ, μὴ λαλεῖτε πιὰ πουλιὰ,
ἀηδόνι μὴ καλήσῃς
καὶ σ', ἐκκθῇ μου πασχάλιζέ,
ποτὲ νὰ μὴ ἀνθίσῃς,
ἂν μ' εὐτυχίας δάκρυα
δὲν ἔλθω νὰ σᾶς πῶ,
πῶς ἐρχεται, πῶς ἐρχεται
τὸ Φοῦλι πού ἀγαπῶ
τὸ Φοῦλι πού ἀγαπῶ....

Σχᾶν—Χόγκ.

BIBLIA

ΟΙ ΤΑΦΟΙ ΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ. Μετάφρασις ὑπὸ Ναθαηλὶ Ἰωάννου Δομενεγίτη. Ἐν Ζακύνθῳ, τυπογραφεῖον «Ὁ Φώσκολος» 1888.

Ἐν φυλλάδιῳ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ἀνατυπωθεῖσα ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Νέα Κυψέλη» ἡ μετάφρασις τῶν Τάφων (Sepolcra) τοῦ Φωσκόλου. Διὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἐξόχου τούτου ποιητοῦ, ὁ γεραίρερ σήμερον ἡ Ἰταλία, σεμνύνεται μὲν καὶ ἡ Ἑλλάς, ἀλλ' οὐδέποτε οἱ ἡμέτεροι λόγοι ἐφρόντισαν νὰ καταστήσωσι γνωστὰ καὶ προσιτὰ εἰς τοὺς ἀμοίρους τῶν ἰταλικῶν γραμμάτων τὰ ἔργα, δι' ὧν ἐκεῖνος ἐκλέσθη. Τοῦ ποιηματος τῶν Τάφων, ὅπερ θεωρεῖται ὡς τὸ ποιητικὸν ἀριστούργημα τοῦ ζακυνθίου ἀοιδοῦ δὲν ὑπῆρχε μέχρι τοῦδε ἄλλη μετάφρασις εἰμὴ ἡ ἡμιτελής ἐκείνη τοῦ ἀειμνήστου Ζαλοκώστα. Τὴν ἑλλειψιν ἀνεπλήρωσεν ὁ συμπολίτης τοῦ ποιητοῦ κ. Δομενεγίτης, ἀποδοὺς ἐπιτυχῶς ἐν καθαρευούσῃ γλώσσῃ καὶ ἐν ρεούσῃ στιχομερίᾳ τὰ ὑψηλὰ διανοήματα τοῦ Φωσκόλου. Παρὰ τοῦ κ. Δομενεγίτη, ὁ συγχαίρομεν διὰ τὸ ἔργον του, δικαιούμεθα μετὰ τοῦτο ν' ἀναμείνωμεν καὶ ἄλλας δοκίμους μεταφράσεις ἐκ τῆς τόσον πλουσίας καὶ τόσον ἀγνώστου παρ' ἡμῖν ἰταλικῆς φιλολογίας.

Ο ΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ τοῦ Ἀστικοῦ Παρθεναναγογείου, τοῦ διεθυνομένου ὑπὸ τῆς κ. Ἀσπασίας. Βλ. Σκορδέλη, ἐδημοσιεύθη εἰς ἰδιαιτέρον φυλλάδιον καὶ διδεται εἰς πάντα. Δι' αὐτοῦ καθίσταται γνωστόν, ὅτι σκοπὸς τοῦ Ἀστικοῦ Παρθεναναγογείου εἶνε ἡ ἠθικὴ μόρφωσις, ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις καὶ ἡ σωματικὴ εὐεξία τῶν Ἑλληνίδων.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. Ἐδημοσιεύθη κατ' αὐτὰς ἀγγελία περὶ τῆς προσεχούσης ἐκδόσεως τῆς ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων, ἔργον τοῦ κ. Δημ. Γ. Καμπούρογλου ἱδρυτοῦ καὶ τῆς διεθυντοῦ τῆς «Ἐβδομάδος», γνωστοῦ δὲ ἐκ διαφόρων αὐτοῦ προϊόντων εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον. Τὸ βιβλίον ἐκδοθήσεται κατὰ τεύχη μετὰ φιλοκαλίας ἐκτυπωμένον ἐν τῷ

